

עֹמֵק טוֹב וְעֹמֵק רָע.

יא

חכמת הרזים מבארת את הממשיות של הרוחניות לכל ערכיה, מתארת את היש בכל אופיו, את הטוב ואת הרע בכל מילואיהם. ובאספקלריא של קודש בהירה רואים אנו, שעומק הטוב הוא המסבב את עומק הרע, כדי שיתעמק הטוב גם כן על ידי הרע, ויהיה בכל מילואו וטובו היותר שלם. ובשביל כך יש מציאות של שאיפת הרע בכל היקום, הרע המוסרי, והרע המעשי...
 שאיפת חורבן העולם ישנה במציאות לכל ערכיו, כמו שישנה שאיפת בנינו, התעלותו ושכלולו. עצת ד' העליונה היא לסור ממוקשי רע, ולהעלות את האדם ואת העולם ממעמקי הרע אל מרומי הטוב, ולזה נועד העולם והאדם, ולזה נועד גם הרע עצמו. שבתור מהות מצוי עצמי, בפנימיותו, יתעלה גם הוא ויתהפך לטוב, על ידי מה שיכיר את שאיפת הרע שבו מכוונת אל השכלול הכללי של הטוב.

וענפי הרע, שסרו ביסוד משאיפת שכלול הטוב, הרי הם באמת רק מציאות מדומה, שהופעתם אפילו לעצמם אינה זורחת כי אם כל זמן שלא נתגלה אור הטוב, המתגלה בכל הודו גם ממעמקי הרע. אבל אחרי ההתגלות הזאת, הרשעה, הסרה בעיקר עומק מהותה משכלול הטוב, מתגלה שאינה מהות מצויה כלל, ורוח הטומאה עוברת מן הארץ, והאלילים כליל יחלף, ונשגב ד' לבדו ביום ההוא.